

Nový sériový vrah alebo závan desivej minulosti?

ZÁHADNÁ OBEŤ

ROBERT BRYNDZA

Piaty príbeh Kate Marshallovej

ZÁHADNÁ OBĚŤ

ROBERT BRYNDZA

ROBERT BRYNDZA
ZÁHADNÁ OBEŤ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 305. publikáciu.

Z anglického originálu *The Lost Victim*, vydaného vydavateľstvom RAVEN STREET PUBLISHING
v roku 2024, preložil do slovenčiny Vladislav Gális.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Copyright © 2024 by Raven Street Limited Where work
Vydanie 1., 2024
Počet strán 368
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © Robert Bryndza 2024
Copyright © Raven Street Limited 2024

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Vladislav Gális, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-942-0 (ePub)
ISBN 978-80-8090-941-3 (pdf)
ISBN 978-80-8090-940-6 (print)

Venujem Heather a Lesovi

*Kamkoľvek zájdem, kdekoľvek spočinieme,
Londýn je večný príznak, preniká bdenie, snenie.*

Thomas Moore

PROLÓG

PIATOK 23. DECEMBRA 1988

Vzduch bol prenikavo chladný, keď sa Janey Macklinová náhlila tmavou ulicou, ktorá sa tiahla za stanicou King's Cross St Pancras, popri rade garáží na ľavej strane cesty oproti vysokému tehlovému múru vedľa trate. Žalúdok jej zvieralo od hladu a v dlani ju pálili librová minca a päťdesiatpencovka, ktoré jej dala mama, aby kúpila cigarety. Chodník rozvibroval hrmot nákladného vlaku prechádzajúceho po opačnej strane.

Keď Janey so sklonenou hlavou prechádzala cez ulicu, zapla si ľahkú bundu, takmer rovnako tenkú ako jej plédová modrá sukňa zo školskej uniformy. Prešla okolo bufetu Golden Fry so smaženými rybami a s hranolkami. Sklo výkladu bolo zahmlené a v zrazenej pare sa odrážali farby z blikajúcich vianočných svetiel. Vnútri bolo rušno, za stolom pri výklade sedela mladá matka a podávala hranolky malému dievčatku. Horúca vôňa smaženej rybaciny zasiahla Janey do nozdier, keď prechádzala popri vchode, a potom zmizla, vystriedal ju ostrý studený zápach kanálov a smogu. Zápach Londýna.

Keď Janey došla k zasvietenej pouličnej lampe pred Reynoldsovou trafikou, vonku stál Robert, mladý predavač, ktorého zamestnával majiteľ trafiky Jack. Skladal prázdne stojany na noviny a pri tom ho pozoroval vážny hnedý psík so šedivejúcimi fúzikmi, ktorý trpezlivo sedel pri dverách. Janey mala psíky rada, vždy chcela chovať psa, ale vo vežiakoch, v akom bol ich byt, to nebolo povolené. Vystrela ruku, psík ju oňuchal a rýchlo ju oblizol horúcim jazykom.

Z dverí opatrne vyšiel zhrbený stavec s klobúkom na hlave a v dlhom ošumelom kabáte podšitom ovčou kožušinou. Pod pazuchou niesol veľké hnedé papierové vrečko, aké dával Jack svojim zákazníkom na pornočasopisy z hornej poličky.

„Dobry večer, moja.“

„Dobry,“ odzdravila Janey. Cez hnedý papier slabo presvitela fotografia blondíny s obrovskými bledými prsníkmi.

„No pod, Whisky,“ povedal. Pes naňho pozrel a zažmurkal, keď mu do oka spadla osamelo krúžiaca snehová vločka. „Dnes v noci bude asi mrznúť. Dávaj si pozor, miláčik.“

V trafike nebolo oveľa teplejšie a o priestor tam spolu bojovali pach plesne a čistiacich prostriedkov. Prešla popri mužovi, ktorý bol k nej obrátený chrbtom a obzeral si časopisy na hornej poličke. Jack bol za pultom, hrbil sa nad obrovskou účtovnou knihou so zvlhnutými stránkami, zratúval čísla, na rukách mal rukavice bez prstov a v jednej držal na konci obhryzené guľôčkové pero. V kúte stál malý elektrický ohrievač. Janey pocítila na holých nohách teplo.

„Jedny lambertky,“ povedala. Jack k nej zdvihol oči pretkané červenými žilkami. Janey bola na svoj vek vysoká, ale tenučká

a útla a milovala tanec. Mala plochý hrudník a ešte nebola v puberte, ale v Jackovej trafike na tom nezáležalo, ak vás majiteľ poznal. Prikývol, siahol za seba, vybral z vysokého regála za svojím chrbtom škatuľku cigariet a položil ju na štós časopisov *Sunday Sport* previazaný konopným špagátom.

„Libra štyridsaťpäť,“ povedal. Janey mu vložila librovú mincu a päťdesiatpencovku do ufúlanej rukavice.

„Mohli by ste mi vydať päťpencovku?“ spýtala sa. Jack vzdychol, akoby ho to veľmi obťažovalo, a zalovil v otvorenej pokladnici, pomrmlal si, kým nenašiel novučičkú, ligotavú striebornú päťpencovku. Položil ju rovno na pravý nahý prsník modelky na obálke *Sportu*. „Vďaka.“

Ak mala Janey šťastie, mama jej výdavok po návrate do krčmy nechala, aby si mohla zahrať *Space Invaders*. A keď videla, že tou hrou zabáva seba aj mladšiu sestru Maxine, často im dvom kúpila pohár koly a vrecko zemiakových lupienkov.

Janey si strčila škatuľku cigariet do vrecka bundy. Trafika sa vyprázdnila a Jack išiel za ňou ku dverám, kde si Robert bral rucksak. Bol od Janey o niekoľko rokov starší, mal husté masné vlasy po pleciah a malé hnedé oči. Janey a Robert vyšli z dvier, Jack ich za nimi zavrel a obrátil tabuľku zavesenú za sklom tak, aby ukazovala *ZATVORENÉ*. Svetlo pod markízou zhaslo a ocitli sa v tme.

Medzitým začalo husto snežiť a Janey na chrbte cítila chlad, ktorý prenikal cez tenkú látku bundy.

„Odveziem ťa? Mám tu auto,“ spýtal sa Robert a ochotne ukázal na bielu dodávku zaparkovanú oproti. Janey zaváhala.

Neosvetlená časť cesty s garážami jej teraz pripadala dlhšia. Do krčmy nemala viac ako desať minút chôdze a chcela byť čím skôr v teple, jesť slané lupienky s octovou príchuťou a hrať *Space Invaders*. „Neboj sa, mám čas. Kam ideš?“ Robert bol k nej vždy, keď prišla po cigarety, milý. Len príliš nástojčivý a to ju odpuzovalo.

„Do Krčaha.“

„Ale, ale, rada si vypiješ?“ zasmial sa. Mal malé ostré zuby. Ako keby mu stále nevypadal mliečny chrup.

„Mama tam čaká na cigy,“ povedala a ukázala mu škatuľku. Janey cítila na hlave váhu mokrého snehu, ktorý jej tam padal, a jedna zákerná snehová vločka si našla cestu aj pod golier bundy, pričom ju páčila na pokožke medzi lopatkami.

Znovu sa zasmial. „Môžem ťa vysadiť pred krčmou, dobre? Idem tadiaľ.“

Dvere trafiky sa znovu otvorili a vyšiel z nich Jack s fasciklom pod pazuchou. Okrem ufúľaného kabáta mal už na sebe aj hrubú vlnenú čapicu a šál.

„Vy dvaja nemáte kam ísť?“ zamrmlal s nezapálenou cigaretou v ústach.

„Ja núkam tuná Janey, že ju odveziem, ale bojí sa voziť s cudzími. Aj keď ma pozná,“ dodal Robert.

„Je cudzejší ako väčšina ľudí,“ vyhlásil Jack s atypickým úsmevom, potešil sa svojmu žartu. „Ale nie. Je v pohode.“

Niečo na tóne, ktorým vyslovil *v pohode*, znelo takmer ako urážka.

„Veselé Vianoce, šéfko,“ zaževal mu Robert.

Jack naňho zagánil. „Čo? Aha. Hej, aj tebe.“ Neurčito im zamával, potom sa odvrátil a odišiel. Kolosálne plynojemy sa nad ním týčili v mraku víriacich snehových vločiek.

„No? Takže ťa môžem odviezt?“ spýtal sa Robert. Janey si zahryzla do spodnej pery. Topánky mala premočené a začínala sa triasť.

„Okej. Ďakujem.“

Prešli cez cestu k dodávke. Na karosérii sa nachádzala vrstva prachu a mastnoty a boky boli zaplieskané špinavým zmrznutým snehom.

„Chceš sedieť vpredu alebo vzadu?“

„Mám dosť rokov, aby som sedela vpredu.“

„Je to dodávka. Zadné sedadlá ani nemá... len som žartoval.“

„Vpredu,“ odvetila Janey, už ju začínal dráždiť.

Robert odomkol dvere na strane spolujazdca a pomohol jej vyjsť na schodík. Vnútri sa vznášal pach vysmážaného jedla a starého cigaretového dymu a koženkové sedadlá boli ako ľad. Motor naskočil až po niekoľkých pokusoch a potom Robert musel pustiť stierače, aby očistil predné sklo od napadaného snehu. Janey nevedela, čím vyplniť ticho, a bola rada, keď vyšli na cestu. Prešli popri bufete Golden Fry. Približovali sa k nim svetlá v oknách krčmy Krčah, ale Jack nespomalil.

„Tam je krčma,“ upozornila ho Janey.

„Nezajdeme si na hranolky?“

Janey sa dívala, ako mínajú kníšuci sa vývesný štít nad vchodom krčmy.

„Hranolky sme už prešli,“ poznamenala. Vysvietená krčma

sa v spätnom zrkadle vzdalovala a Janey sa zmocnila panika. „Mama ma čaká.“

Na konci cesty Robert odbočil ostro doľava, takmer nespomalil, a ocitli sa v opustenej oblasti. Auto sa hnalo ku kanálu a gigantickým plynojemom.

Janey sa pokúsila otvoriť dvere, ale kľučka len naprázdno klapotala.

„Pusť ma von. Prosím.“

Robert zapol rádio a z reproduktorov zaburácala pieseň *I Wish It Was Christmas Every Day*.

„Čo povieš? Parádne repráky, nie? Super zvuk!“ zahučal do hudby.

Janey túžila byť už len vo vykúrenej krčme s mamou a so sestrou, aj keby mala celý večer prečkať hladná a znudená a v zafajčenom oblečení. Šmátrala po kolíku, ktorým sa zamykali dvere, pokúšala sa ho vytiahnuť, ale Robert vtedy dupol na brzdu. Janey nemala zapnutý bezpečnostný pás a hodilo ju na predné sklo.

„Prečo sa snažíš dostať von?!“ zvriskol Robert. Tvár mal červenú od hnevu. „Iba ťa chcem zobrať na hranolky. Som k tebe slušný!“

Zapol výstražné blikanie. Janey, šokovaná nárazom o okno, ležala zosunutá pod sedadlom spolujazdca. Bolela ju slucha, a keď si k nej priložila ruku, zostala jej na dlani krv.

„Doriti. Porezala si sa,“ povedal Robert. Z rádia zazneli úvodné akordy piesne *Merry Christmas Everyone*. Stíšil hlasitosť a potom sa naklonil nad ňu. Janey sa zamračila, keď jej pomohol vyliezť zase na sedadlo. Pripútal ju bezpečnostným pásom a zapol ho, až to štuklo.

„Prosím. Pust' ma von,“ zafikala s dlaňou pritisnutou k slu-che. Dosť jej tiekla krv. Robert otvoril priehradku v prístrojovej doske. Bola plná starých obalov od lupienkov, papierov a nachádzal sa tam aj červený šál. „Je to môj šál?“

„Áno.“ Usmial sa a podal jej ho. Na tenkej látke uvidela malú menovku s jej krstným menom.

„Prečo tu máš môj šál?“ spýtala sa ho. Pritisla si ho na krvácajúcu ranu.

„Spadol ti na zem pred pár týždňami, keď si bola v trafike.“

„Prečo si mi ho nevrátil?“

Tikot blikajúcich svetiel zaznel v tichu ešte hlasnejšie. Už boli pri kanáli, plynojemy čneli do výšky priamo pred nimi. Hrubé valce zakryli svetlá, takže všetko sa lesklo čierňavou, ako smola.

„Páčiš sa mi, Janey. Myslel som si, že aj ja sa páčim tebe.“

Janey počula, ako jej v hrudi búši srdce. Bola zmätená. Robert vyzeral smutne.

„Páčiš sa mi.“

„Určite si hladná, nie? Prečo mi nedovolíš, aby som ťa vzal na hranolky?“ Janey si odtiahla šál od hlavy. Krvácanie sa trochu zmiernilo, ale stále ju bolela slucha. Pozrela na zámku – kolík v ráme pod oknom. Ak ho rýchlo vytiahne, možno sa jej podari otvoriť dvere a utiecť. Robert zapol hmlovky a tie osvetlili kúdoly vložiek nad chodníkom pri kanáli.

„A čo keby sme šli do Golden Fry?“ navrhla Janey. Vedela, že ak sa tam vrátia, ujde mu. Krčma nebola ďaleko.

Zasmial sa. „Lenže to by si mi ušla, však? Si drzá potvorka.“

„Nie,“ pípla tichučko. Už sa naozaj veľmi bála.

„Tam, kde bývam, je bufet, kde robia oveľa lepšie hranolky ako v Golden Fry. Keď ich ochutnáš, dáš mi za pravdu. Sú fakt najlepšie v Londýne.“

Keď sa Janey odvážila pozrieť na Roberta, mal celkom zmenenú tvár. Vyzeral ako hladný vlk. Hnedé oči mu v žiare reflektorov svietili, maličké zuby ostré ako žiletky sa blýskali. Sneh padal husto a rýchlo, zastieral okná hrubým bielym závesom.

„Len sa na to pozri,“ usmial sa Robert. „Pani zima nám dopraje súkromie.“

1

O TRIDSAŤ ROKOV NESKÔR
ŠTVRTOK 27. DECEMBRA 2018

Súkromná detektívka Kate Marshallová uprene pozorovala široké koryto, ktoré do zeme vyhlbil prúd dažďovej vody od včerajšej búrky. Koryto sa začínalo pod hlavnou cestou a pretínalo terén medzi prázdnyimi karavanmi na pôvodne trávnom svahu.

„Máme šťastie, že nám neodplavilo karavany,“ vyhlásil Tristan Harper, jej obchodný partner v detektívnej kancelárii. Odfotil širokú brázdú v hline, ktorou stále tiekla voda z cesty.

„Až také šťastie to asi ani nie je. „Mohli sme si za peniaze z poisťky kúpiť nové,“ povedala Kate. Tristan si čupol k okraju koryta a chystal sa práve mobilom spraviť ďalší záber, keď sa hlina pod ním pohla. Odskočil dozadu práve vo chvíli, keď sa odlomil kus brehu a s čľapotom spadol do vody.

„Ešteže nebol nikto taký blázon, aby sa v karavane ubytoval na Vianoce,“ poznamenal, keď si čistil gumáky od blata. Odfotil

strieborný retro karavan, ktorý stál najbližšie k vyrytému korytu vedľa malej tehlovej budovy, v ktorej boli spoločné toalety a sprchy.

Kate zdedila kemp aj s malou budovou, v ktorej bol obchod a nad ním kancelária ich ledva prežívajúcej detektívnej agentúry, od priateľky Myry. Kate a Tristan sa už pár rokov usilovali udržať agentúru nad vodou a vďaka karavanom mohli vyplniť medzery v príjmoch. Často si však pripadali skôr ako správcovia kempu než súkromní detektívi.

Od mora fúkal taký studený vietor, až sa Kate rozslzili oči. Bolo dopoludnie, ale na oblohe viseli nízke búrkové mračná a na obzore blikali svetlá mesta Ashdean o niekoľko kilometrov ďalej. Kate mala dom tesne pod kempom, na kraji útesu, pod ktorým na pobrežie dorážali vlny. Thurlow Bay bola dedinka so šiestimi domami – štyri z nich patrili Londýnčanom, ktorí ich používali iba niekoľko týždňov do roka, piaty bol už roky opustený a rozpadával sa, šiesty vlastnila Kate.

„Podte dnu, dáme si čaj. Tieto fotky by sme mali poslať poisťovní a ešte chcem s vami prebrať jednu vec,“ povedala Kate.

Vykročili popri koryte s prúdom vody k ceste, ktorá sa vinula súdežne s útesom. Voda na asfalte zanechávala blatistú stopu a liala sa ďalej na pláž.

„Ako sa Olivii páčili Vianoce v Thurlow Bayi?“ spýtal sa Tristan. „Pobrežie južného Anglicka musí byť po palmách v Los Angeles hotový kultúrny šok.“

Olivia bola priateľka Katinho syna Jaka, ktorý sa s ňou zoznámil, keď študoval na univerzite v Kalifornii.

„Ráno na Prvý sviatok vianočný si šla so mnou zaplávať.“

„Ako to zvládla?“

„S modrými perami.“ Kate sa krátko zasmiala. „Pardon, nemala by som sa na tom smiať.“

„Olivia to s Jakom asi myslí vážne.“

„Tak to ešte uvidíme. Dnes ju vzal na Krištáľový chodník – tak sa ponúkajú turistom ashdeanske jaskyne. Ktovie, čo šliapanie vo vlhkej jaskyni v decembri urobí s ich vzťahom.“

Tentoraz sa srdečne zasmial Tristan. Vyšli po schodoch do kancelárie detektívnej agentúry a Kate zapla ohrievač pod oknami s výhľadom na more. Postavila sa k nemu a ohrievala si ruky. Tristan zašiel do maličkkej kuchynky, ktorá bola obrátená k ceste, zdvihol žalúzie a dal variť vodu na čaj.

Kanceláriu mali vo veľkom podkrovnom byte, v ktorom bývala Katina priateľka Myra, keď viedla kemp. Nechali si tu po nej žltó-zelený kockovaný koberec zo sedemdesiatych rokov aj jej jedáľenský stôl, ktorý teraz trónil uprostred miestnosti ako spoločný pracovný stôl. Na jednej strane bola kartotéka a polička z Ikey plná spisov s prípadmi a odborných kníh. Druhá polovica kancelárie slúžila pre kemp, na stene boli pripnuté rozvrhy upratovania, stála tam ďalšia kartotéka a šesť úhľadných štósov čistých posteľných plachiet, uterákov a obliečok na vankúše – všetko pekne pripravené na jar, keď to tu znovu otvoria.

Miestnosť bola zaprataná a občas vôbec nepôsobila úradne, ale Kate ju mala rada. Vďaka ohrievaču sa v nej teraz rýchlo oteplilo, a keď Tristan zapálil plynový varič a postavil naň kavicu, zavládla takmer útulná atmosféra.

Na stole ležala obálka z DHL, vedľa nej nejaké papiere a vý-
tlačok bulváru *Real Crime*, ktorý sa pravidelne venoval zloči-
nom. Tristan zdvihol časopis a všimol si, že k jednej stránke je
prilepený farebný papierik.

„Čo je toto?“ opýtal sa.

„Tá vec, ktorú chcem s vami prebrať. Včera som dostala mail
od kreatívnej agentúry, ktorá si nás chce najat' na prešetrenie
dávno založeného prípadu. Veľmi im na tom záleží. Dnes ráno
nám toto od nich priniesol kuriér.“

„Aha. A už chápem prečo,“ povedal, otvoril časopis na ozna-
čenej strane a uvidel titulok:

ZÁHADNÁ OBEŤ – ZAVRAŽDIL JANEY MACKLINOVÚ KANIBAL Z DEVIATICH BRESTOV?

„Presne. Rodinná záležitosť,“ poznamenala Kate. Jakov otec
bol totiž Peter Conway, bývalý policajný detektív, ktorý dostal
viacnásobné doživotie za vraždy a mučenie piatich mladých
žien – zločiny, ktoré spáchal v oblasti južného Londýna zvanej aj
Deväť brestov a v jej tesnej blízkosti. Kate bola vtedy policajtká
a prišla na to, že Kanibal z Deviatich brestov, ako ho nazvala tlač,
unikal polícii tak dlho preto, lebo sám bol policajt. A aby bola
situácia ešte zložitejšia, Kate mala v čase, keď prípad rozlúskla,
s Petrom Conwayom ľúbostný vzťah.

Peter ju napadol, ona to prežila a zistila, že je už štyri mesia-
ce tehotná. Porodila malého Jaka, ale celá tá hrôza ju dohnala
k nervovému zrúteniu sa a ona to riešila alkoholom. Súd ju zbavil

poručníctva nad Jakom, keď mal chlapec šesť rokov, a o vnuka sa postarala Katina matka. Toto bol moment, v ktorom sa Kate odhodlala požiadať o pomoc: šla na liečenie a dala si do poriadku život, najskôr prednášala na univerzite a potom si s Tristanom založila súkromnú detektívnu agentúru. Celá táto sága roky křmila bulvár a vyšli o nej nespočetné články.

„Janey Macklinová zmizla v roku 1988, tesne pred Vianocami,“ povedal Tristan a behal očami po článku. „Naposledy ju videli v King’s Crosse dvadsiateho tretieho decembra. Nastúpila do dodávky, ktorá patrila chlapíkovi menom Robert Driscoll. Driscolla za jej vraždu súdili aj odsúdili v roku 1989, lenže telo Janey Macklinovej sa nikdy nenašlo... Driscoll bol uznaný za vinného na základe prenasledovania mladých žien a aj preto, lebo v jeho byte sa našiel Janin šál so stopami jej krvi. Dostal osem rokov, ale v roku 1997 proces obnovili a zbavili ho viny pre nedostatok dôkazov. To sa stáva pomerne zriedka, však? Že vôbec niekoho postavia pred súd za vraždu, aj keď sa nenájde telo?“ spýtal sa Tristan a zdvihol pohľad od článku.

„Uhm, zriedka. Lenže práve v Británii máme najviac úspešných odsúdení za vraždy v prípadoch, kde sa nenašlo telo.“

„Ako s tým súvisí Peter Conway?“

Kate sa naklonila k Tristanovi a prevrátila stránku. „Thomas Black je vrah detí, ktorý si odpykáva doživotie v rovnakej väznici ako Peter Conway. Veľa rokov si písal so ženou menom Judith Learyová. Tá vlani zomrela a listy, ktoré si vymieňala s Thomasom Blackom, sa v rámci rozpredaja jej pozostalosti vydražili. Pre istý typ zberateľov sú listy sériových vrahov veľkým lákadlom.“

„To si viem predstaviť.“

„V jednom z tých listov Thomas Black prezradil Judith Learyovej, že Petra Conwaya videli neďaleko krčmy, z ktorej zmizla Janey Macklinová. A bolo preukázané, že dievčatá, ktoré uniesol, predtým niekoľko týždňov sledoval a kontaktoval,“ povedala Kate.

„A klient, ktorý nám tento prípad poslal, je kto? Kreatívna agentúra?“

„Áno. Mám dojem, že sa chystajú na nejaký projekt, buď knihu, alebo podcast, a pripravia ho na základe toho, čo odhalíme.“

Kate vytiahla z obálky od DHL list s vysvetlením a podala ho Tristanovi. Kanvica na plynovom sporáku spustila piskot a Kate sa pobrala zaliať čaj.

„Myslíte si, že chcú získať prístup k Petrovi Conwayovi?“ zaujímalo Tristana.

„Predpokladám, že áno,“ prikývla Kate, ktorá sa vracala k stolu s dvoma hrňčkami čaju. „Jake mi spomenul, že Peter je na tom zdravotne zle.“

„Jake Petra navštevuje?“

„Nie. Peter mu raz mesačne voláva.“

„Čo ak budete musieť zase exhumovať minulosť? Po... po tom všetkom, čo ste s Petrom Conwayom zažili?“

„Tristan. Dvanásť rokov abstinujem. Pravidelne chodievam na stretnutia Anonymných alkoholikov. Minulosť zvládam. Tu ma zaujíma len a len prípad. Na január a február máme nejaké zákazky, ale teraz, keď sa nám stalo toto,“ ukázala Kate na karavany, „sa peniaze naozaj zídu.“

2

Na druhý deň ráno nastúpili Kate s Tristanom do skorého vlaku smerujúceho zo stanice Exeter St David's do Londýna. Bol tichý týždeň medzi Vianocami a Novým rokom, takže vozeň bol iba poloplňný a podarilo sa im chytiť si miesta pri stolíku. Po včerajšom rozhovore sa rozdelili a každý sa pustil do prípravy podkladov k vyšetrovaniu.

„Toto je oblasť King's Cross, kde zmizla Janey Macklinová.“ S týmito slovami vybrala Kate mapu a rozložila ju na stole medzi nimi. „Dnes sa v porovnaní s rokom 1988 zmenila na nepoznanie. Vtedy tam boli samé špinavé garáže a polozrúcané budovy. Teraz je z nej luxusná štvrť s novými kancelárskymi aj bytovými priestormi, kde ľudia popíjajú kapučíno na hipsterských námestíčkach.“

„V ten večer, keď sa Janey stratila, bola najskôr v krčme Krčah s mamou a so sestrou,“ nadviazal na Kate Tristan. Prechádzal prstom po mape. „Tá je na St Pancras Road, ktorá sa tiahne za železničnou stanicou King's Cross St Pancras. Z krčmy odišla tesne pred šiestou, mama ju poslala po cigarety do trafiky, ktorá sa nachádzala o niečo ďalej na tej istej ulici. Už sa nevrátila.“

„Našla som fotku Roberta Driscolla,“ povedala Kate a ukázala hárok s vytlačeným facebookovým profilom. „Keď ho oslobodili, vrátil sa do toho istého malého bytu, v ktorom vyrástol. Je to kilometer a pol od King's Cross na sídlisku Golden Lane.“

Tristan sa pozorne zadíval na fotografiu mohutného muža v čiernom tričku. Muž sedel na plastovej záhradnej stoličke, v jednej ruke držal cigaretu, v druhej plechovku s pivom. Mal bledú žabaciu tvár a vlasy po pleciah pretkané šedinami. Na tričku bolo logo kapely Nirvana.

„Vyzerá trochu divoko. Čomu sa teraz venuje?“

„Netuším. V tom článku v časopise *Real Crime* píšu, že v čase Janinho zmiznutia pracoval v trafike na St Pancras Road, kam prišlo dievča po cigarety. Jeho facebookový profil je nastavený ako súkromný. Z obdobia, keď zmizla, sa toho veľa nezachovalo, lebo v roku 1988 ešte nebol internet, ale zato som objavila nejaké informácie o odvolaní, ktoré podával v roku 1997.“

Kate sa prehrabala vo svojej hromádke papierov a vylovila článok, ktorý si vytlačila z *Independentu*: **SEDÍ ROBERT DRISCOLL ZA ZLOČIN, KTORÝ NESPÁCHAL?** Pod titulkom bol obrázok staršej ženy so strapatými čiernymi kučerami, ktorej žabacie črty pripomínali Roberta Driscolla. Stála na malom balkóne, na tvári mala melancholický výraz, na sebe kvetinový župan a vedľa nej kvitli ružové muškáty. Za ňou sa črtala panoráma Londýna.

„Toto je Barbara Driscollová, Robertova matka. Viedla kampan' za jeho prepustenie, najala mu nového obhajcu a získala aj inú právnu pomoc,“ opisovala Kate. Vytiahla ďalší text, tentoraz

to bol článok z *Daily Mailu*: **MUŽA OBVINENÉHO Z VRAŽDY ŠKOLÁČKY JANEY MACKLINOVEJ PO SENZAČNOM OBNOVENÍ PROCESU PREPUSTILI.**

„Pôvodná obžaloba sa opierala o fakt, že Janey Macklinová stratila červený šál v trafike niekoľko týždňov pred svojím zmiznutím. Robert Driscoll ho zdvihol a nechal si ho a potom, o dva týždne neskôr, ho našla v jeho v spálni polícia. Šál bol zakrvený. Dokázali, že krv patrila Janey. Začiatkom roku 1989 to bol jeden z prvých súdnych procesov, keď polícia postavila obvinenie na testoch DNA. Zároveň sa tu píše, že Driscoll mal trestný záznam – dopustil sa na mladej žene násilia a obťažovania, ale článok to nekonkretizuje.“

„Presne to je na porotnom systéme desivé,“ vzdychol Tristan. „Odsúdili ho aj bez nálezu tela.“

„Zdá sa, že pri prvom procese mal neskutočne neschopnú obhajobu a obžaloba mala v rukách krvavý šál a jeho trestný záznam. Tu čítam, že keď ho pri prvom procese vypočúvali pred súdom, správal sa zlostne a bojovne. Veľmi tým pomohol obžalobe. Zato pri druhom procese bol už on tou ukrivdenou stranou.“

„A Janey Macklinovú nikdy nenašli,“ dodal Tristan s pohľadom upretým na mapu oblasti King's Cross. „Čo vieme o Petrovi Conwayovi v roku 1988?“

„Chodil na policajnú akadémiu v Hendone, na severe Londýna. Tam som chodila o pár rokov neskôr aj ja.“

„Ako dlho trval výcvik?“

„Štyri mesiace.“

„Takže Peter Conway bol v Londýne v rovnakom čase, keď zmizla Janey Macklinová. Bol už v roku 1988 aktívnym sériovým vrahom?“

„Je to možné. Na únosy svojich obetí používal bielu dodávku – teda mám na mysli tie, za ktoré ho súdili ako Kanibala z Deviatich brestov. Ich telá nechal v parkoch a na pustatinách. King's Cross bol v roku 1988 veľmi nebezpečná a zločinnosťou prelezená oblasť, niektoré jej časti boli ako obrovská pustatina s prázdnyimi budovami a skladmi.“

„A čo ten Thomas Black? V listoch spomenul Petra Conwaya, ale kde bol v roku 1988 on?“ spýtal sa Tristan.

„Býval v Londýne. Odsúdili ho za únosy chlapcov a dievčat, niektoré jeho obete boli v Janinom veku. Všetky nadrogoval, znásilnil a zavraždil.“

„Mohol zabiť aj Janey?“

„Mohol. A Thomas Black je zavretý s Petrom. Posledné tri roky.“

Tristan poklopkal prstom po mape. „King's Cross celý predstavali. Keby bol vrah nechal telo Janey Macklinovej niekde tu, určite by ju pri výkopových prácach boli objavili.“

„Alebo je ešte stále tu, pochovaná pod tonami nového betónu,“ hlesla Kate a striaslo ju.

3

„Ako sa vám cestovalo? Bola to poriadna diaľka, však?“ spýtala sa Fidelis Staffordová. Kreatívna agentúra Stafford-Clarke sídlila v Kensingtone, v malom radovom dome pri High Street.

„Zrýchleným vlakom to trvalo asi dve hodiny,“ odpovedala Kate. Sedela vedľa Tristana na malej pohovke z Ikey, ktorú úplne zatienil Fidelisin obrovský pracovný stôl. Ten vypĺňal výklenok jej prepchatej kancelárie a Fidelis od neho mala výhľad na starú červenú poštovú schránku na zelenej ulici.

„Dobrý Bože. To som nevedela. Ty si to vedela, Maddie?“ Fidelis sa obrátila k vysokej tenkej nervóznej žene v strednom veku s okuliarmi a dlhými medovoplavými vlasmi, ktorá mala na sebe kaliopky a modrý pletený pulóver. K stretnutiu sa pridala krátko po ich príchode a zostalo jej jediné voľné miesto na sedenie, malá kožená taburetka. Fidelisina asistentka, mladá žena, ktorú zatiaľ nepredstavili, sedela vzadu za maličkým pracovným stolom, sčasti zakrytá hromadou škatúľ.

„Áno. Claudia tým vlakom chodievala často. Má krásnu víkendovú chalupu v Bude,“ odvetila Maddie. *Nech už je Claudia ktokoľvek, zjavne o nej nemienia poskytnúť viac informácií,* pomyslela si Kate. Fidelis bola klasická dáma z hornej vrstvy. Žiarivé čierne vlasy mala ostrihané na prísne mikádo, mala okuliare s hrubým čiernym rámom a krásne šaty s kratučkými rukávami a hlbokými vreckami.

„Nuž tak. Ďakujem, že ste prišli aj počas vianočných prázdnin! Ešte stále pociťujem účinky prejedania sa. No teším sa, že vás oboch spoznávam,“ povedala Fidelis.

„Áno. Ceníme si, že nám venujete čas,“ prikývla Maddie. Pri úsmeve pokrčila nos, čo vytvorilo dojem, že sa ledva núti, aby im vyhovela.

„Máte syna na Vianoce doma?“ chcela vedieť Fidelis.

„Syna?“

„Áno, Jaka?“ spresnila Fidelis a pozrela na Kate ponad rám okuliarov. „On je syn... no...“

„Petra Conwaya,“ dokončila za ňu Kate. Nastalo krátke chladné ticho.

„Je pravda, že Jake študuje v Amerike, na Kalifornskej univerzite v Los Angeles?“ spýtala sa Maddie a trochu sa zaknísala na taburetke. Potom si prekrížila nohy.

„Nerozumiem, prečo sa ma pýtate na Jaka.“

„Len tak, iba sme si o vás niečo zistili. O obidvoch,“ poznamenala Fidelis a mávla rukou, akoby šlo o maličkosť.

„Zistili?“ zopakovala Kate. Fidelis sa usmiala. Bolo to prvý raz, čo Kate videla, že úsmev robí niekoho menej sympatickým.

„Áno. Zisťovali sme si pozadie týkajúce sa vás dvoch aj tohto prípadu. Nemuseli sme sa ani veľmi usilovať. Veľa informácií o vás je verejných,“ dodala Fidelis a veľavýznamne sa na Kate zadívala.

„Jake práve vyštudoval film a médiá na Kalifornskej univerzite a teraz je stážistom v agentúre Jefferyho Blakemora,“ povedala Kate.

„To je úspech. A čo vy, Tristan?“ Fidelis obrátila pohľad k nemu. „Vy ste začali ako asistent výskumu na univerzite v Ashmore?“

„V Ashdeane,“ opravil ju Tristan, vystrel sa na pohovke a zovrel si rukami kolená. Fidelis s úsmevom prikývla. „Áno. To bolo pred desiatimi rokmi.“

„A ako ste sa tam ocitli?“

Tristan zaváhal. „No. Je to dosť vtipný príbeh. V ten deň som mal na univerzite pohovor na miesto upratovača. A Kate hovorila s uchádzačmi o miesto asistenta výskumu. Lenže podľa nej boli všetci trochu...“ Tristan zaváhal. Kate sa vyjadрила, že všetci jej pripadajú ako škrobení jedinci bez štipky predstavivosti, zlatá mládež.

„Chcela som niekoho bystrého, svetaznalého a ochotného niečo sa naučiť. Všetky tieto vlastnosti som našla u Tristana,“ zachránila ho Kate. Všimla si, že Tristan sa snaží potláčať svoj prízvuk typický pre oblasť West Country. Pozrel sa na ňu a vďačne sa usmial. „A dúfam, že ste si o nás zistili aj to, že vieme jednu z najúspešnejších súkromných detektívnych agentúr na juhu Anglicka.“

„To jednoznačne! Máte ozaj pozoruhodné pracovné výsledky,“ prisvedčila Fidelis. „Päť vyšetrovaní vražd, tri z nich boli dávno odložené prípady. A pracujete aj s verejným sektorom?“

„Áno. Spolupracujeme nielen súkromne s jednotlivcami, ale máme aj niekoľko kontraktov s miestnymi samosprávami a kontraktov s nadnárodnými spoločnosťami.“

„O čo vás majú vo zvyku žiadať samosprávy?“ zaujímala sa Fidelis.

„Dost' často o hĺbkovú previerku jednotlivcov. Všetci zamestnávateľa robievajú previerky v zmysle nahliadnutia do registra trestov a tiež bezpečnostné previerky...“

„Áno, tiež sme zamestnávateľa, poznáme tieto okolnosti.“

„Isteže. Ak niekedy zamestnávateľ potrebuje obsadiť citlivú pozíciu, požaduje aj viac poznatkov,“ upozornila ju Kate.

„Tiež máme zákazky od miestnych samospráv, ktoré sa týkajú pozorovania zamestnanca, ktorého podozrievajú z krádeže alebo zo sprenevery,“ ozval sa Tristan.

„Pánabeka. Všetko to znie nesmierne zaujímavo. Skutočne ste úspešní,“ vyhlásila Fidelis. Usmiala sa, ale jej oči zostávali rezervované a chladne ich pozorovali. Kate jej neopätovala úsmev a oprela sa na pohovke. Nepricestovali až do Londýna preto, aby sa propagovali a žiadali o prácu. Agentúra Stafford-Clarke už o nich stála.

„Porozprávajme sa o tomto projekte, potenciálnom vyšetrovaní,“ nadhodila Kate. „Zaujalo nás to, ale detaily sú trochu nejasné.“

Maddie pozrela na Fidelis. „No, nejasnosť bola naším zámerom.“

„A čomu sa Stafford-Clarke venuje? Ste kreatívna agentúra. Je to iný výraz pre literárnych agentov?“

„Áno. Je to naša denná práca, odkedy som kedysi dávno túto agentúru založila,“ prikývla Fidelis. „No vydavateľský odbor sa neprestajne vyvíja a to isté platí o oblasti internetového obsahu – audioknihách a podcastoch, najmä o podcastoch, ktoré sa zaoberajú skutočnými zločinmi... Maddie, chceš pokračovať?“

„Samozrejme,“ odvetila Maddie, ktorá sa stále pokúšala poskladať si dlhé nohy k taburetke. „Zaujímalo by nás, či by ste boli ochotní preskúmať zmiznutie Janey Macklinovej v roku 1988 a zistiť, či je tam možná súvislosť s Petrom Conwayom. Alebo či sa jej stalo niečo iné. Nežiadame vás, aby ste sa zapojili do tohto potenciálneho kreatívneho projektu. Vy by ste v ňom zohrali len úlohu vyšetrovateľov. A keď uzavriete vyšetrovanie, informácie zostanú nám a my ich posunieme ďalej a na ich základe vytvoríme niečo ako knihu alebo podcast... Možno vás poprosíme, aby ste urobili zvukové nahrávky, ktoré môžu a nemusia byť napokon súčasťou podcastu.“

„A všetko bude podmienené vašimi podpismi pod zmluvami o mlčanlivosti,“ dodala Fidelis. „Vieme, že ste obaja úplne kvalifikovaní...“ Zdalo sa, že pátra po správnych slovách.

„Vyšetrovať prípad a prezentovať svoje zistenia,“ dodala Maddie.

„Áno. Výslednú knihu či podcast však bude lepšie promovať s menom známeho spisovateľa či nejakej celebrity.“ Fidelis vyslovila *podcast* s odporom, ako keby radšej pracovala s autormi, ktorí dostali Pulitzerovu cenu.

„S tým súhlasíme,“ povedala Kate a pozrela na Tristana, ktorý prikývol.

„Aký je časový rámec?“ opýtal sa ešte.

„Šesť mesiacov. Vypátrajte všetko, čo len budete môcť. Okrem honoráru si môžete vyslúžiť aj prémie!“ dodala s výrazným *r* v slove *prémie*. „Ak prípad vyriešite.“

„Ak prípad z akéhokoľvek dôvodu nevyriešite, môžeme projekt označiť ako ‚nevyriešený zločin‘, čo je paradoxne z komerčného hľadiska často ešte väčší trháč,“ vyhlásila Maddie. „Sídliť vo West Country a chápeme, že viete časť práce vykonať i na diaľku. Dáme vám však k dispozícii aj menší byt, ak by ste potrebovali zotrvať v Londýne.“

„Je to ozaj taký minibyťk, ale mal by úplne stačiť. Patrí firme. A nachádza sa v King’s Crosse,“ vysvetlila Fidelis.

Kate sa zadívala na Tristana. Znelo to veľmi zaujímavo.

„V liste ste sa zmienili, že by ste chceli mať prístup k Petrovi Conwayovi. Chápem to správne?“ spýtala sa Kate.

Fidelis a Maddie si vymenili pohľady.

„Áno. Keby sa nám podarilo nahráť rozhovor s Petrom Conwayom, to by bol úlovok,“ poznamenala Maddie.

„Zároveň si uvedomujeme zákonné obmedzenia prenosu, a hlavne obmedzenia, ktoré sa vzťahujú na nahrávanie rozhovoru s... ehm... väzňom na komerčné účely. No ak by ste sa k nemu dostali, mohli by sme najať herca, ktorý by prerozprával Conwayove repliky podľa prepisu,“ objasnila Fidelis.

„Existuje aj možnosť uplatniť si licenciu na archívne materiály Petra Conwaya,“ doložila Maddie, lebo si všimla výraz na

Katinej tvári. S nádejou sa opýtala: „Máte vo svojom vlastníctve nejaké nahrávky jeho hlasu?“

„Nie.“

„V poriadku. Nevadí.“

Kate sa poobzerala po kancelárii. Pri stene za Fidelis sa nachádzala knižnica plná kníh, ktoré agentúra vydala – anglické originály aj preklady do cudzích jazykov.

„Ako ste vlastne naďabili na tento prípad? Zmiznutie Janey Macklinovej? Osobne som to meno nikdy nepočula a nespomínam si, že by sa prípad mediálne nejako pokrýval, keď som v deväťdesiatych rokoch slúžila v londýnskej polícii,“ ozvala sa.

„Maddie má partnera Forresta, ktorý píše lifestylové články,“ vyhlásila Fidelis tónom, ktorý naznačoval, že to pokladá za niečo podobné ako kydanie hnoja.

„Je to Forrest Parker? Autor toho časopisového článku o Janey Macklinovej?“ bol zvedavý Tristan.

„Áno,“ s ostýchavým úsmevom prisvedčila Maddie. „Forrest sa priatelil s Judith Learyovou, ktorá si vymieňala listy s Thomasom Blackom.“

„Hm... myslím, že boli skôr známi ako priatelia, Maddie. Je tak?“ prehodila trochu mrzuto Fidelis.

„Áno, známi, ale poznali sa dosť dlho,“ opravila ju Maddie.

„Forrest sa s Judith zoznámil, keď obaja študovali divadelníctvo. Pred rokmi. Judith sa raz v rámci svojho divadelného pôsobenia musela vybrať do väznice a urobiť dramatické semináre s väzňami. Tam sa zoznámila s Thomasom Blackom.“

„A máte kópie ich listov?“ zaujímala sa Kate.

„Iste. Forrest si ich najskôr skopíroval, až potom ich predal v mene Judithinej pozostalosti,“ povedala Maddie.

„Pracuje Forrest pre časopis *Real Crime*? Alebo je hercom?“ spýtal sa Tristan.

„Ani jedno, ani druhé,“ zavrtela hlavou Maddie. „Je autor na voľnej nohe.“ Nastalo dlhé rozpačité ticho. Kate si pomyslela, že Fidelis si ho vychutnáva.

„Máme veľký záujem o spoluprácu s vami dvoma,“ prerušila napokon Fidelis mlčanie. „Moja úloha literárnej agentky a v kreatívnom sektore je kurátorsky ošetriť výborné príbehy a previesť ich do, ach jaj, netuším, čo by sa dalo povedať pri podcaste – previesť ich do éteru?“

„Podcast nie je vysielanie, ale súbor určený na stiahnutie,“ ozvala sa Maddie.

„Áno. Viem,“ odsekla Fidelis. „Ide mi o to, že viem zavetovať dobrý príbeh, výborný príbeh, ktorý treba trochu vyhrabať a oprášiť. Máme tu fantastickú lokalitu: King's Cross a starý Londýn prekypujúci záhadami. A nevyriešené zmiznutie mladučky Janey Macklinovej. Potom justičný omyl pri... eee...“

„Robertovi Driscollovi,“ doplnila jej asistentka, ktorá prvý raz prehovorila spoza svojho stolíka.

„Áno, samozrejme, Robertovi Driscollovi. A máme Petra Conwaya a Thomasa Blacka, dvoch z najslávnejších, pardon za výraz, svinských sériových vrahov. Mohol by byť z toho kasový tr...“ Fidelis sa usmiala a skrotila svoje nadšenie. „Tak. Toto je naša pozícia. Čo si tom myslíte?“

„Súhlasím. Naozaj to znie fascinujúco. A koľko presne ste nám ochotní zaplatiť?“ spýtala sa Kate, ktorá sa rozhodla kuť železo za horúca. Videla, že Fidelis aj Maddie pri zmienke o peniazoch mierne stuhli.

„To je vecou dohody,“ odvetila Fidelis.

„Okej. Tak sa dohodnime,“ prikývla Kate.